

Дракон намагався сховатися у штормі.

Блискавки пронизували темні хмари. Дракон на ім'я Білий міцніше стиснув свій крихкий вантаж. Якби ж йому вдалося перетнути гори — він опинився б у безпеці. Палац небокрилів він полишив непоміченим, і таємна печера була зовсім близько... Але знизу за ним уже стежили чорні, як обсидіан, очі.

Дракониха на краю скелі мала блідо-золоту луску, що пашіла вогнем, наче розпечений пісок пустелі. Вона примружила чорні очі, спостерігаючи за відблисками срібних крил високо у хмарах.

Коли вона змахнула хвостом, з-за її спини злетіли й пірнули прямісінько в серце шторму ще двоє драконів. Пронизливий крик віддався луною в горах, коли їхні пазурі схопили білого, як місяць, крижаного дракона.

— Зав'яжіть йому пащу, — наказала дракониха, коли на слизький і мокрий виступ перед нею скинули Білого. Він уже глибоко вдихав повітря, готуючись до атаки. — Негайно!

Один із її бійців вихопив ланцюг із купи жевріючого вугілля. Він обкинув його навколо морди льодокрила, стискаючи його щелепи, і в повітрі запахло паленою лускою. Білий випустив здавлений крик.

— Надто пізно. — Роздвоєний язик піщаної драконихи то висовувався назовні, то зникав. — Ти не зможеш скористатися своїм смертоносним подихом, крижаний драконе!

— У нього було це, королево Вогонь, — сказав один з воїнів, передаючи їй драконяче яйце.

Вогонь примружилася, щоб розгледіти яйце крізь зливу.

— Це яйце не льодокрила, — просичала вона. — Ти вкрав його з Небесного палацу.

Білий пильно дивився на неї. На його морді, де гарячі ланцюги торкалися холодної срібної луски, з шипінням піднімалася пара.

— Гадаєш, тебе ніхто не помітив? — запитала Вогонь. — Моя союзниця-небокрила не така дурна. Королеві Багрянець відомо про все, що відбувається в її володіннях. Її вахта повідомила про втечу льодокрила з в'язниці, тож я вирішила, що твої пошуки зроблять мій нудний візит цікавішим.

Вогонь тримала гігантське яйце біля полум'я й повільно обертала його. Під блідою і гладенькою шкаралупою мерехтіло червоне та золоте світло.

— Так, це яйце небокрила, що от-от має вилупитися, — задумливо промовила Вогонь. — Навіщо моя сестра звеліла тобі викрасти дитинча небокрила? Адже Полум'я ненавидить усіх, хто молодший і вродливіший за неї, — на мить дракониха замовкла, а дощ навколо них усе не вщухав. — Хіба що... завтра буде найясніша ніч... — Її хвіст смикнувся, наче в скорпіона, й отруйне жало опинилося за декілька дюймів від очей Білого. — Ти не з війська Полум'я, чи не так? Ти один із тих нудних миротворців-підпільників.

— Пазурі Миру? — перепитав один із воїнів. — Ви хочете сказати, що вони насправді існують?

Вогонь пирхнула.

— Купка слимаків, що оплакує кожну незначну жертву! Розв'яжіть-но ланцюги. Він не зможе заморозити нас, поки його луска не вихолоне, — один із воїнів відкинув ланцюг, а гігантська піщанокрила нахилилася ближче до полоненого. — Скажи-но мені, крижаний драконе, ти справді віриш у те старе пишномовне пророцтво темнокрила?

— Невже ще не достатньо драконів загинуло у вашій війні? — прогарчав Білий, мружачись від болю в щелепах. — Останні дванадцять років від цього страждала вся Піррія. У пророцтві йдеться...

— Мені байдуже! Жодне пророцтво не вирішуватиме мою долю, — перебила його Вогонь. — Я не дозволю якомусь віршикові чи купці драконят обирати, коли я загину або кому підкорюся. Мир настає тільки тоді, коли мої сестри помруть, а я стану королевою піщанокрилів, — її отруйний хвіст наблизився до сріблястого дракона.

Дош барабанив по лусці Білого. Він підняв розлючений погляд на Вогонь:

— Драконята прийдуть, хочеш ти цього чи ні, й саме вони оберуть нову королеву піщанокрилів.

— Справді? — Вогонь відступила назад і покрутила у пазурах яйце. Її роздвоєний язик показався

назовні, коли вона посміхнулася. — Отож, льодокриле, це яйце — частина твого жалюгідного пророцтва?

Білий мовчав.

Вогонь постукала своїм довгим кігтем по шкаралупі яйця.

— Агов? — покликала вона. — Це драконятко долі? Уже готове вилізти й закінчити цю страшну довгу війну?

— Облиш його, — видихнув Білий.

— Скажи-но мені, — промовила Вогонь, — що станеться з твоїм дорогоцінним пророцтвом... якщо одне з драконят так і не вилупиться на світ?

— Ти не зробиш цього, — сповнені відчаю блакитні очі льодокрила були прикуті до її пазурів. — Ніхто не посміє зашкодити драконячому яйцю.

— «Щоб урятувати світ, бракує небокрила», — знущалася Вогонь. — Це була б дуже сумна історія, — вона перекидала яйце з однієї лапи до другої. — Гадаю, це означає, що ти мусиш бути якомога обережнішим із цим надзвичайно важливим малюк... ой!

Надмірно театралізовано Вогонь вдала, ніби мокре яйце вислизає з її пазурів... і випустила його у скелясту темну безодню.

— Ні-і-і! — пронизливо заволав Білий.

Він розштовхав двох воїнів і кинувся до краю урвища, але дракониха своїми масивними лапами збила його з ніг, перш ніж він устиг стрибнути за яйцем.

— Стільки жертв заради долі, — самовдоволено посміхнулася Вогонь. — І стільки може змінити один невдалий рух.

— Ти монстр, — у відчаї хрипів льодокрил, звиваючись під її пазурами. — Ми ніколи не здамося. Драконята... драконята прийдуть і зупинять цю війну.

Вогонь нахилилася і прошипіла йому на вухо:

— Навіть якщо це станеться — ти цього не побачиш.

Її пазурі пошматували срібні крила дракона — Білий завив від нестерпного болю. Зі швидкістю блискавки її отруйний хвіст пронизав череп жертви, і довге сріблясте тіло від потужного поштовху полетіло з краю скелі.

Крики крижаного дракона вщухли задовго до того, як він із гуркотом розбився об каміння.

Дракониха з племені Піщанокрилів поглянула своїми чорними очима на солдат.

— Чудово, — сказала вона. — Сподіваюся, я більше ніколи не почую про те дурнувате пророцтво. — Вона підставила свої пазурі дощу, щоб змити блискучу кров дракона. — Летімо, пошукаймо, кого б іще вбити.

Трое драконів розправили крила та злетіли у темні хмари.

Незабаром далеко внизу до зраненого тіла крижаного дракона пробралася по скелях величезна дракониха кольору заходу сонця. Вона обережно відсунула його

хвіст, витягнула з-під нього уламок ячної шкаралупи і прослизнула назад до лабіринту печер під скелями.

Її крила чіпляли кам'яні стіни. Видмухуючи стовпи вогню, вона освітлювала собі шлях темними коридорами і просувалася в глиб гори.

— Зі мною Пазурі Миру, — прошепотів голос у тіні. — Боривітер? Це ти?

— Ми чекаємо на «крила вогню», — відповіла червона дракониха. З бокової печери вигулькнув блакитно-зелений морекрил. Боривітер кинула йому під ноги ячну шкаралупу: — От тільки вони нам більше не допоможуть. Білий загинув.

Морекрил втупився в шкаралупу.

— Але... А яйце небокрила?

— Розбите, — сказала вона. — Знищене. Це кінець, Плавцю.

— Не може бути, — не здавався він. — Завтра буде найясніша ніч — ніч, коли вперше за століття всі три місяці будуть повні. Драконята з пророцтва повинні вилупитися завтра.

— Що ж, одне з них уже мертве, — сказала Боривітер. У її очах зблиснув гнів. — Я знала, що повинна була сама викрасти яйце небокрила. Я добре знаю Небесне королівство, тож вони не змогли б упіймати мене вдруге.

Плавець скривився, дряпаючи свої зябра на шії.

— Зола також загинула.

— Зола? — ніздрі драконихи випустили стовп вогню. — Як це сталося?

— Дорогою сюди війська Полум'я та Опіку загнали її в глухий кут. Їй вдалося здобути червоне яйце землекрилів, але сама вона померла від поранень.

— Отже, виховувати цих хробаків доведеться мені, тобі та Дюну, — пробуркотіла Боривітер. — І все заради пророцтва, яке ніколи не здійсниться. Краще розбити ці прокляті яйця просто зараз і покінчити із цим. Коли Пазурі Миру повернуться за драконятами, нас уже давно не буде.

— Ні, — прошипів Плавець. — Наше завдання на наступні вісім років: зробити все, щоб драконята вижили. Якщо ти більше не з нами...

— Ох, замовкни, — обірвала його Боривітер. — Я найсильніша дракониха з-поміж усіх Пазурів Миру. Я потрібна вам. Байдуже, якої я думки про цих гидких драконят, — вона презирливо подивилася на яечну шкаралупу на долівці та потерла лапи, пошрамовані давніми опіками. — Хоч я і сподівалася, що бодай один із них буде з роду небокрилів.

— Я знайду нам п'яте драконятко, — Плавець протиснувся повз неї, зачіпаючи лускою каміння.

— Маячня, до Небесного королівства більше не повернешся, — попередила Боривітер. — Тепер вони пильно охоронятимуть колиски.

— Тоді я знайду його де-інде, — похмуро відповів Плавець. — Он дощокрили взагалі не рахують

свої яйця. Я можу викрасти одне із дощового лісу — і ніхто нічого не помітить.

— Це жахлива ідея, — здригнулася Боривітер. — Дощокрили — мерзенні істоти, зовсім не схожі на небокрилів.

— Нам потрібно якось зарадити справі, — заперечив Плавець і штовхнув хвостом шкаралупу так, що вона покотилася підлогою. — Через вісім років Пазурі Миру прийдуть сюди і шукатимуть п'ятох драконят. У пророцтві йдеться про п'ятох, тому ми зробимо все необхідне, щоб здійснити його.